

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca żąda stwierdzenia nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 1 października 2010 r. nr REC 02/09.

Komisja stwierdziła na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b) rozporządzenia nr 2913/92⁽¹⁾ i art. 871 rozporządzenia nr 2454/93⁽²⁾, że skarżąca działała w dobrej wierze i dochowała wszelkich obowiązujących przepisów dotyczących zgłoszenia celnego oraz jednocześnie, że nie wystąpił błąd właściwego organu, w związku z czym brak jest możliwości zaniechania pokrycia retrospektywnego.

Zdaniem skarżącej w niniejszej sprawie wystąpił błąd w rozumieniu art. 220 ust. 2 lit. b) druga część zdania rozporządzenia nr 2913/92. Z wskazanego przepisu wynika, że, wówczas, gdy preferencyjne traktowanie towarów jest określone na podstawie systemu współpracy administracyjnej i sprawa dotyczy organów państwa trzeciego, wystawienie nieprawidłowego świadectwa przez te organy traktowane jest jako błąd. Sytuacja taka wystąpiła w niniejszej sprawie.

Ponadto niderlandzkie organy celne muszą wykazać przy retrospektywnym pokryciu należności celnych, że wystawienie nieprawidłowych świadectw wynika z nieprawidłowego przedstawienia stanu faktycznego przez eksportera.

W związku z powyższym należy dojść do wniosku, że wystawienie nieprawidłowych świadectw przez organy celne w Curaçao stanowi błąd wedle art. 220 ust. 2 lit. b) druga część zdania rozporządzenia nr 2913/92.

Komisja stwierdziła ponadto w ramach przeprowadzonego badania, że skarżąca nie dopuściła się oszustwa, ani oczywistego zaniebdania, oraz że jednocześnie nie wystąpiła szczególna sytuacja i w związku z tym umorzenie nie jest zasadne.

Skarżąca podnosi w tym względzie, że zaskarżona decyzja dotycząca umorzenia, wydana na podstawie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92, nie zapadła w terminie wskazanym w art. 907 rozporządzenia nr 2454/93. W związku z tym niderlandzkie organy celne powinny uwzględnić wniosek o umorzenie.

W ramach badania Komisja nie dochowała ponadto wymagań dotyczących prawidłowego postępowania, ponieważ nie wysłuchała skarżącej i nie dała jej możliwości przedstawienia w sposób celowościowy jej stanowiska, co sprzeciwia się prawu do bycia wysłuchanym ustanowionemu w art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej.

Ponadto zaistniała szczególna sytuacja, ponieważ twierdzenia skarżącej przy powołaniu się na art. 220 ust. 2 lit. b) rozpo-

ządzenia nr 2913/92 są związane z dokumentami, których skarżąca nie posiada i również nie ma obowiązku ich posiadania.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 26 stycznia 2011 r. — Kraft Foods Global Brands przeciwko OHIM — Fenaco (SUISSE PREMIUM)

(Sprawa T-60/11)

(2011/C 103/42)

Język skargi: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Kraft Foods Global Brands LLC (Northfield, Stany Zjednoczone Ameryki) (przedstawiciel: adwokat M. de Justo Bailey)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą był również: Fenaco Genossenschaft (Bern, Szwajcaria)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 11 listopada 2010 r. w sprawie R 522/2010-1; i

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Fenaco Genossenschaft

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „SUISSE PREMIUM” dla towarów i usług z klas 30, 31 i 42

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Skarżąca

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Słowny znak towarowy PREMIUM dla towarów z klasy 30

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Oddalenie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009⁽¹⁾, ponieważ pomiędzy znakami istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1).

**Skarga wniesiona w dniu 28 stycznia 2011 r. —
Recombined Dairy System przeciwko Komisji**

(Sprawa T-65/11)

(2011/C 103/43)

Język postępowania: duński

Strony

Strona skarżąca: Recombined Dairy System A/S (Horsens, Dania)
(przedstawiciele: T.K. Kristjánsson i T. Gønge, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2 i 4 decyzji Komisji Europejskiej z dnia 12 listopada 2010 r. [sprawa C(2010) 7692 (REC 03/08)] skierowanej do duńskich organów celnych, stwierdzającej, iż zaksięgowanie a posteriori kwoty 1 406 486,06 EUR (10 492 385,99 DKK) należności celnych przywozowych, którego dotyczył wniosek Królestwa Danii z dnia 6 października 2008 r. jest uzasadnione zaś umorzenie należności celnych przywozowych w kwocie 1 234 365,24 EUR (9 208 364,69 DKK), którego dotyczył wniosek Królestwa Danii z dnia 6 października 2008 r. nie jest uzasadnione.

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Stwierdzenie przez Komisję, że zaksięgowanie a posteriori jest uzasadnione zaś umorzenie omawianych należności celnych przywozowych nie jest uzasadnione, opiera się na ocenie kwestii tego czy organy celne popełniły błąd w zakresie art. 236 i art. 220 ust. 2 lit. b) oraz czy zaistniały szczególne okoliczności zgodnie z art. 239 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽¹⁾

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła że:

— organy celne nie popełniły błędu w odniesieniu do dwóch produktów, dla których skarżąca otrzymała wiążącą informację taryfową (zwaną dalej „WIT”);

— organy celne popełniły błąd w odniesieniu do jednego produktu co do którego poinformowały skarżącą, iż WIT nie była konieczna ponieważ skarżąca dysponowała WIT dla produktu który był identyczny z punktu widzenia taryfy;

— organy celne nie popełniły błędu w przypadku dwóch pozostałych produktów w odniesieniu do których skarżąca nie wystąpiła o WIT ponieważ produkty były identyczne z punktu widzenia taryfy z produktami dla których skarżąca otrzymała WIT.

Ponadto Komisja stwierdziła, że szczególne okoliczności zaistniały w przypadku produktów, dla których udzielono WIT i w przypadku produktu co do którego postanowiono, iż WIT nie była konieczna, lecz szczególne okoliczności nie zaistniały w przypadku dwóch ostatnich produktów jako że skarżąca nie wystąpiła o WIT dla tych produktów.

Skarżąca podnosi następujące zarzuty na poparcie jej skargi:

- 1) Pierwszy zarzut: organy celne popełniły błąd w odniesieniu do wszystkich pięciu produktów przez cały okres, ponieważ zaklasyfikowanie ich przez organy celne do pozycji 3504 w udzielonych WIT spowodowało, że skarżąca miała uzasadnione oczekiwania, iż klasyfikacja była prawidłowa.
- 2) Drugi zarzut: w przypadku dwóch produktów w odniesieniu, do których nie wystąpiono o WIT istnieją szczególne okoliczności, ponieważ zmiana wykładni taryfy celnej⁽²⁾ przez organy celne po wielu latach ze skutkiem retroaktywnym przekracza zwykle ryzyko biznesowe.

⁽¹⁾ Dz.U. L 302, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. L 256, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej wydanego w dniu 14 grudnia 2010 r. w sprawie F-80/09 Lenz przeciwko Komisji, wniesione w dniu 7 lutego 2011 r. przez Erikę Lenz

(Sprawa T-78/11 P)

(2011/C 103/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Erika Lenz (Osnabrück, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. Lenz i J. Römer)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska